

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΜΗΝΥΜΑ

Τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Πρὸς
τόν Ἱερό Κλήρο καί τόν Φιλόχριστο Λαό,
ἅπαν τό πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Ἀδελφοί μου καί Παιδιά μου.

«Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος
ἀγαλλιασώμεθα καί εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ».

(Ψαλμ. 117(118), στ. 24).

Μέ τήν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ
ἐγκαινιάσθηκε ἡ καινή κτίσις. Κατά τόν λόγο τῆς
Γραφῆς, ὅποιος ἀνήκει στόν Χριστό εἶναι μιά καινούργια
δημιουργία (Β' Κορ. ε' 17).

Ἐορτάζουμε τά ἐγκαίνια τοῦ νέου κόσμου, στόν ὁποῖο
προφητικῶς ἀναφέρεται ἡ Γραφή μέ τούς λόγους: «αὕτη
ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἀγαλλιασώμεθα καί
εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ» (Ψαλμ. 117 (118) στ. 24).

Στήν παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας βιώνουμε τήν καινή κτίσι ὡς ἑξῆς:

α. Καινή κτίσις σημαίνει ἀναδημιουργία.

Ξαναπλαστήκαμε ἀπό τόν Δημιουργό μας, Κύριο καί Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστό, γιά νά καθαρισθοῦμε ἀπό τήν ἁμαρτία καί τίς ὀλέθριες συνέπειές της, ὅπως εἶναι ἡ φθαρτότητα καί ὁ θάνατος.

Τήν ἀλλοίωσι καί τροπή, πού ἐπέφερε ἡ παρακοή τοῦ Ἀδάμ στήν φύσι μας καί στή ζωή μας, ἀνέτρεψε καί ἐθεράπευσε ὁ Κύριός μας μέ τόν θάνατο καί τήν ἀνάστασί Του. Μαζί μέ τόν Χριστό, κατὰ μυστικό τρόπο καί μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ, ὁ παλαιός μας ἄνθρωπος, ἡ διεφθαρμένη δηλαδή ἀπό τήν ἁμαρτία φύσι μας, συνεσταυρώθη, ἀπέθανε μαζί μέ τόν Χριστό, γιά νά γίνει ἀδρανές καί νεκρό τό ὑποδουλωμένο στήν ἁμαρτία σῶμα μας, ὥστε νά μή γίνεται ὄργανο τῆς ἁμαρτίας καί νά μήν εἴμαστε πλέον δοῦλοι καί ὑπήκοοι σ' αὐτή (Ρωμ. στ' 6).

Γι' αὐτό ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προτρέπει νά ἀφαιρέσουμε τό παλαιό προζύμι τῆς διαφθορᾶς τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή τήν ἁμαρτία ἀπό τήν ψυχή μας, γιά νά εἴμαστε νέα ζύμη, καθαροί ἀπό τήν ἁμαρτία, καθὼς μέ τήν πίστι καί τό βάπτισμα ἔχουμε ἀπαλλαγεῖ ἀπό τό παλαιό προζύμι τῆς κακίας (Α' Κορ. ε' 7).

Ἡ ἀναδημιουργία αὐτή πραγματοποιεῖται, ἐνεργεῖται, ἀπό τόν Θεό μέ τό Μυστήριο τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καί τήν παρεχομένη συνεχῶς ἀπ' Αὐτόν θεία Χάρι σέ ὅσους εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅταν βαπτιζόμαστε συμμετέχουμε στό σταυρικό θάνατο καί τήν ταφή καί τήν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας. Στό Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος πεθαίνουμε καί ἐνταφιαζόμαστε καί ζωοποιούμεαστε μαζί μέ τόν Χριστό.

Ἄς ἀκούσουμε τόν ἀπόστολο Παῦλο πού λέγει:

“Ὅσοι βαπτισθήκαμε στόν Ἰησοῦ Χριστό, ἐγίναμε διά τοῦ Βαπτίσματος μέτοχοι τοῦ σταυρικοῦ θανάτου Του. Ἐτάφημεν μαζί Του μέ τό Βάπτισμα, τό ὁποῖο μᾶς ἔκαμε συγγκοινωνούς τοῦ θανάτου Του, ὥστε ὅπως ἀκριβῶς ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ἐκ νεκρῶν μέ τήν ἑνδοξη δύναμι τοῦ Πατέρα, ἔτσι κι ἐμεῖς νά ἀναστηθοῦμε σέ νέα ἐνάρετη καί ἁγία ζωή καί νά συμμορφώσουμε τήν διαγωγή μας στίς ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς αὐτῆς (Ρωμ. στ’ 3-4).

β. Καινή κτίσις σημαίνει νέα σχέσι τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό Πατέρα του καί τούς ἀδελφούς του.

Τήν ἐγκαινίασε ὁ Κύριος, ὅταν ἀπευθυνόμενος στούς μαθητές Του εἶπε: Δέν σᾶς ἀποκαλῶ, οὔτε σᾶς θεωρῶ δούλους. Σᾶς ὠνόμασα φίλους μου (Ἰωάν. ιε’ 15).

Ὁ Ἰδιος ἐξήγησε τήν σημασία αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς, πού ὀφείλεται στήν φιλόανθρωπη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ἀπό ὑπερβολικά μεγάλη ἀγάπη καί πολλή φροντίδα γιά μᾶς. Ἐνεκα αὐτῆς τῆς νέας σχέσεως οἱ ἄνθρωποι δικαιοῦνται νά ἐπιστρέψουν στήν θέσι καί στήν κατάστασι ἀπ’ ὅπου ἐξέπεσαν ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας καί σέ ἀκόμη ἀνώτερη θέσι καί κατάστασι, πού εἶναι αὐτή τοῦ τέκνου τοῦ Θεοῦ. Εἶπε, ὅτι ὁ δοῦλος δέν παραμένει ὡς κληρονόμος καί παντοτεινός κάτοχος στήν οἰκία τοῦ κυρίου του, διότι δέν ἔχει δικαιώματα σ’ αὐτή καί ἐκδιώκεται ἀπ’ αὐτή, ὅταν γίνει ἀνεπιθύμητος. Τούναντίον ὁ υἱός, ἐπειδή κληρονομεῖ ὅλα τά δικαιώματα τοῦ πατέρα του, μένει διαρκῶς στήν οἰκία (Λουκ. κ’ 35).

Ἡ νέα σχέσι μας μέ τόν Θεό εἶναι, ὅτι ἀπό τήν κατάστασι τοῦ δούλου καί ὑποδίκου καί ἐνόχου ἀνυψωθήκαμε στήν θέσι τῶν υἱῶν καί τῶν θυγατέρων τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Ὁ Θεός Πατέρας ὑποσχέθηκε, ὅτι θά γίνει Πατέρας

μας καί ἐμεῖς θά εἴμαστε παιδιά Του, υἱοί καί θυγατέρες Του (Β' Κοριν. στ' 18· Ἦσ. μγ' 6).

Ἡ υἱοθεσία μας ἀπό τόν Θεό Πατέρα ἔχει ὡς συνέπεια νά γίνουμε καί κληρονόμοι Του. Διαπιστώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: ὥστε σύμφωνα μέ τά λεχθέντα, σύ πού ἐπίστευες στόν Χριστό, δέν εἶσαι πλέον δοῦλος, ἀλλ' εἶσαι υἱός καί συγχρόνως καί κληρονόμος τοῦ Θεοῦ. Γίνεσαι δέ κληρονόμος διά μέσου τοῦ Χριστοῦ (Γαλ. δ' 7).

Ἡ νέα σχέσι καί κατάστασι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τόν Θεό ἐπηρεάζει ἀναπόφευκτα καί τήν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων σχέσι, τούς ὁποίους ἐνώνει ὁ Ἕνας Κύριος, ἡ Μία Πίστις, τό Ἕνα Βάπτισμα (Ἐφεσ. δ' 5).

Γιά τήν σχέσι αὐτή μίλησαν ἐπανειλημμένως ὁ Κύριος καί οἱ Ἀπόστολοι.

γ. Καινή κτίσις σημαίνει νέος τρόπος ζωῆς.

Μετά τήν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ἐγκαινιάσθηκε ὁ νέος τρόπος ζωῆς καί συμπεριφορᾶς, ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, ἡ ὁποία περιγράφεται ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο:

Ὅπως ὁ Χριστός ζεῖ γιά τόν Θεό, ἔτσι καί σεῖς νά θεωρεῖτε τούς ἑαυτούς σας πεθαμένους μέν καί νεκρούς ὡς πρὸς τήν ἁμαρτία, ζωντανούς δέ γιά τόν Θεό, ἐνωμένους μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Κύριός μας.

Ἄς μή βασιλεύει, κυριαρχεῖ καί ἐξουσιάζει ἡ ἁμαρτία στό θνητό σῶμα σας, ὥστε νά ὑπακούετε σ' αὐτή παρasyρόμενοι ἀπό τίς ἐπιθυμίες τοῦ σώματος. Οὔτε νά παρέχετε τά μέλη τοῦ σώματός σας γιά νά γίνονται ὄργανα τῆς ἀδικίας, ὥστε νά σᾶς πολεμεῖ, νά σᾶς κατακτᾷ καί νά σᾶς κατανικᾷ μέ αὐτά ἡ ἁμαρτία. Ἀλλά νά προσφέρετε ἐξ ὁλοκλήρου, ὡς θυσία καί ὡς ἀφιέρωμα τούς ἑαυτούς σας στόν Θεό, σάν ἄνθρωποι πού πράγ-

ματι ἀναστηθήκατε καί καθένα ἀπό τά μέλη σας προσφέρετέ τα στόν Θεό, ὡς ὄργανα κάθε ἀρετῆς, δυνατά νά κατανικοῦν κάθε ἀμαρτία (Ρωμ. στ' 11-13).

Ζῶντες ἐν Χριστῷ, ἀναγεννημένοι ἀπό τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ, μετατρέπεται ἡ κοινωνία μας σέ κοινωνία ἀδελφῶν, τῆς ὁποίας τά χαρακτηριστικά εἶναι, ὅτι εἶναι κοινωνία πίστεως, ἀγάπης, διακονίας, ἀλληλοπεριχωρήσεως καί προσφορᾶς χωρίς διακρίσεις, στήν ὁποία τά μέλη της τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί ἀσκοῦνται στίς ἀρετές. Αὐτό τό φωτεινό-νέο κόσμο περιέγραψε ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στά κεφάλαια τῆς Ἀποκαλύψεως κατά τήν ἐσχατολογική προοπτική τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Ἀδελφοί μου καί Παιδιά μου,

Γιορτάστε καί χαρῆτε γιά ὅλα αὐτά. Ἀγωνισθῆτε γιά νά εἰσθε μέτοχοι τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ καί νά ἀνήκετε μέ τήν πίστι καί τήν ἀρετή σας στόν ἀναγεννημένο, ἀνανεωμένο καί φωτεινό κόσμο τοῦ Θεοῦ.

Μέ πατρικές εὐχές

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ

Δανιὴλ

Ο ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Εἴ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ φαιδρᾶς πανηγύρεως. Εἴ τις δοῦλος εὐγνώμων εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἴ τις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαυέτω νῦν τὸ δηνάριον. Εἴ τις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα. Εἴ τις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, εὐχαρίστως ἑορτασάτω. Εἴ τις μετὰ τὴν ἕκτην ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβαλέτω καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιούται. Εἴ τις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἑνάτην, προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἴ τις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἑνδεκάτην, μὴ φοβηθῇ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον, καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον· ἀναπαύει τὸν τῆς ἑνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης· καὶ τὸν ὕστερον ἐλεεῖ, καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει· κἀκείνῳ δίδωσι, καὶ τούτῳ χαρίζεται· καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται· καὶ τὴν πρᾶξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ. Οὐκοῦν εἰσέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· πρῶτοι καὶ δεύτεροι, τὸν μισθὸν ἀπολάβετε. Πλούσιοι καὶ πένητες, μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι, τὴν ἡμέραν τιμήσατε. Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνεῖτω πενίαν· ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἡλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος. Ἔσβεσεν αὐτόν, ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἔσκύλευσε τὸν ἄδην, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν ἄδην. Ἐπίκρανεν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ· καὶ τοῦτο προλαβὼν ἐβόησεν Ἡσαΐας. Ὁ ἄδης, φησὶν, ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθηρέθη. Ἐπικράνθη καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη. Ἔλαβε σῶμα, καὶ Θεῷ περιέτυχεν. Ἔλαβε γῆν, καὶ συνήντησεν οὐρανῷ. Ἔλαβεν, ὅπερ ἔβλεπε, καὶ πέπτωκεν, ὅθεν οὐκ ἔβλεπε. Ποῦ σοῦ, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σοῦ, ἄδη, τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστός, καὶ σὺ καταβέβλησαι. Ἀνέστη Χριστός, καὶ πεπτώκασι δαίμονες. Ἀνέστη Χριστός καὶ χαίρουσιν ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστός, καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστός, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος. Χριστὸς γὰρ ἐγερθεὶς, ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.